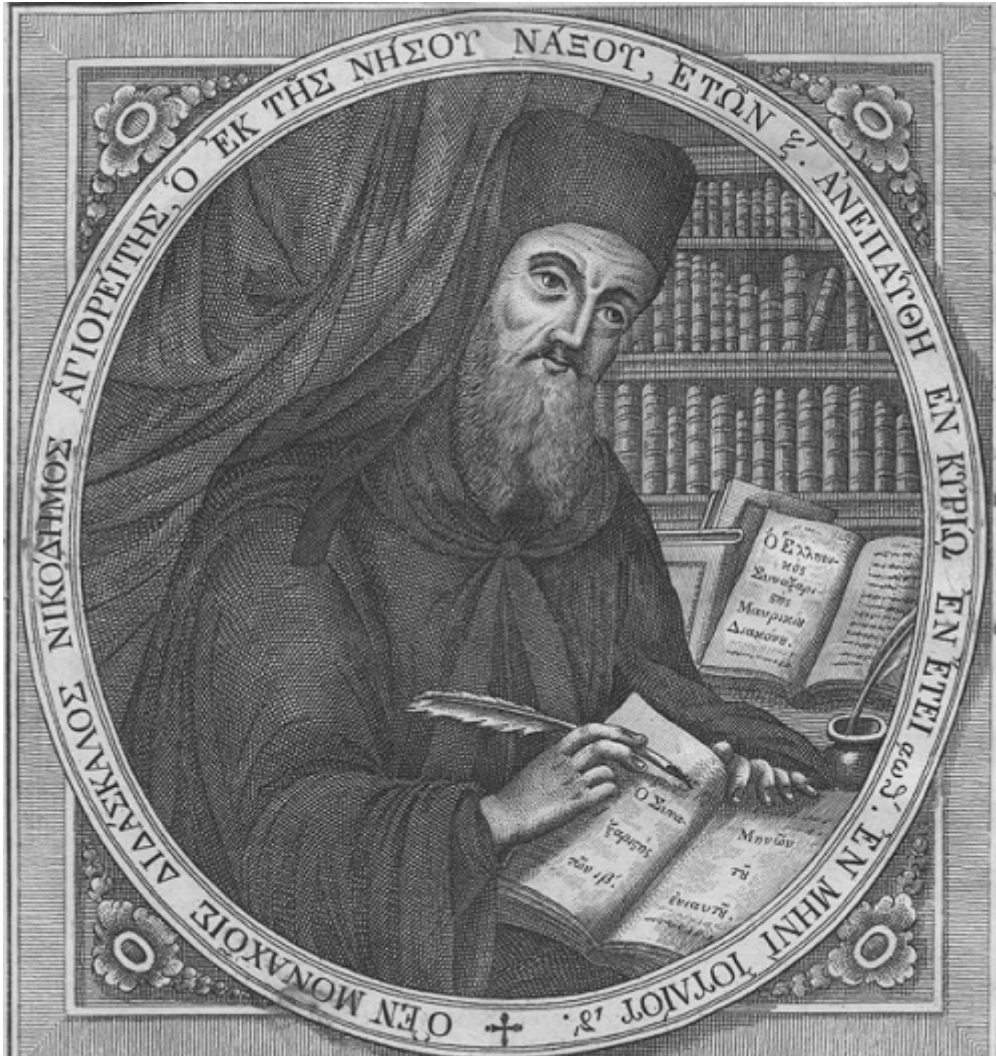
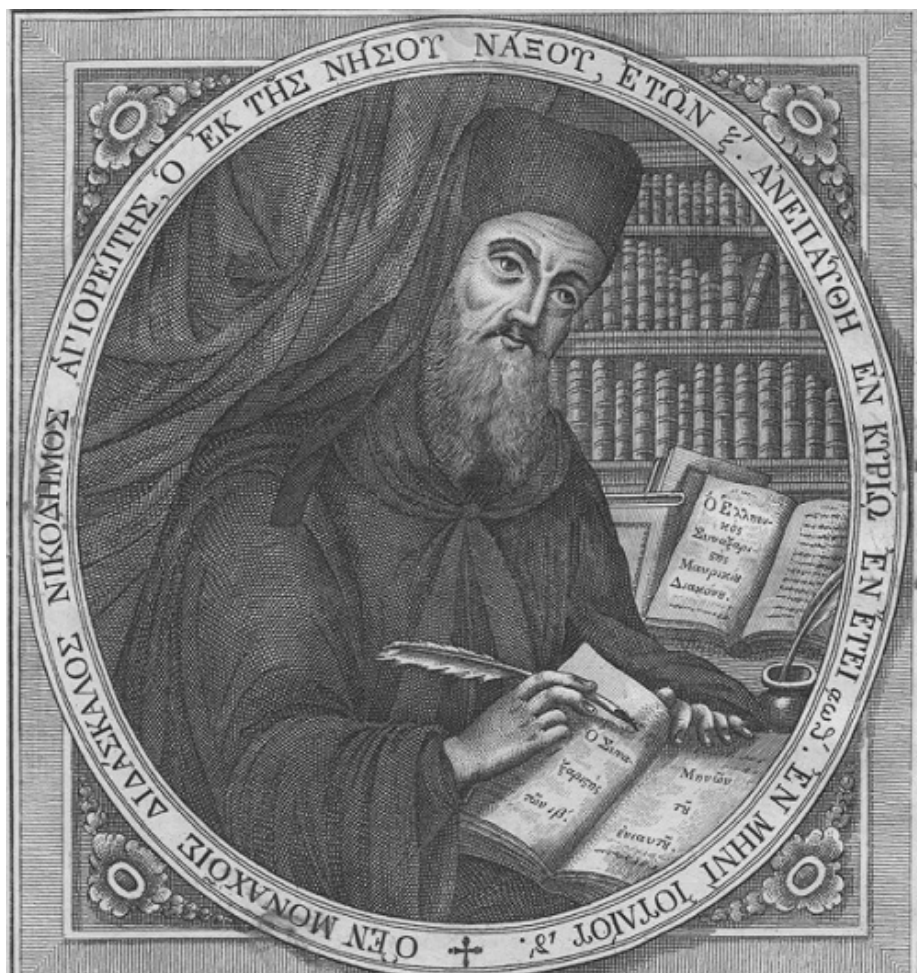

Άγιος Νικόδημος: Έχει ανάγκη ο άνθρωπος να βαστάει το όπλο της θείας Προσευχής!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης (1749-1809).

Συνέχεια από: <http://www.diakonima.gr/?p=488953>

Καί, 3ο. Η ιερή Προσευχή είναι όντως αναγκαιότατη, σχεδόν σε κάθε αναπνοή του ανθρώπου. Διότι, με το να είναι, ως ασώματος, αεικίνητος ο νους του ανθρώπου, σε κάθε στιγμή και σε κάθε αναπνοή του, μπορούν να του έλθουν οι προσβολές των πονηρών λογισμών, και μ' αυτές τις προσβολές να του κάνει πόλεμο και να τον πληγώνει ο παντοτεινός εχθρός του ανθρώπινου γένους, ο διάβολος.

Γι' αυτό, λοιπόν, έχει ανάγκη ο άνθρωπος, στην κάθε του αναπνοή σχεδόν, να βαστάει το όπλο της θείας Προσευχής, για να μπορεί μ' αυτό να πολεμεί τον εχθρό και να εκμηδενίζει τις προσβολές και τις επιθέσεις του.

Και να έχει ο άνθρωπος διαρκώς τον φόβο, μήπως τον εύρει άοπλον ο εχθρός και τον πληγώσει με τους διάφορους συνδυασμούς και τις συγκαταθέσεις των λογισμών, κ' έτσι τον οδηγήσει στο θάνατο.

Αυτός είναι ο λόγος, για τον όποιο και ο Απόστολος Παύλος παραγγέλλει σε όλους γενικά τους χριστιανούς (κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς), να προσεύχονται παντοτεινά και αδιάκοπα: «αδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α' Θεσ. ιε' 17).

Ενώ ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει: «Καλύτερα να προσεύχεται ο άνθρωπος και να συνομιλεί με το Θεό, παρά ν' αναπνέει· και αν μπορεί κανείς να πει και τούτο, πως πρέπει κανείς να μην κάνει τίποτε άλλο παρά τούτο μονάχα το έργο, δηλαδή να προσεύχεται. Είμαι κ' εγώ από κείνους που επαινούν το θείο νόμο, που μας παραγγέλλει μέρα και νύχτα να μελετούμε, και βράδυ, πρωί και μεσημέρι να ψάλλουμε και να ευλογούμε τον Κύριο, κάθε στιγμή και ώρα.

Ακόμη, μπορούμε να πούμε το λόγο του Μωυσέως: κι όταν κοιμόμαστε, κι όταν ξυπνούμε, κι όταν οδοιπορούμε ή κάνουμε οποιοδήποτε άλλο έργο, η μνήμη μας να βρίσκεται στον Καθαρό, με την προσευχή» (Κατά Ευνομιανών).

Και ο Μ. Βασίλειος γράφει: «Καλή προσευχή είν' εκείνη, που τυπώνει μ' ενάργεια την έννοια του Θεού στην ψυχή· κι αυτό σημαίνει την ενοίκηση του Θεού μέσα μας, δηλαδή με τη μνήμη να έχει κανείς εγκαταστημένο μέσα του τον Θεό· και τότε γινόμαστε ναός του Θεού, όταν η συνέχεια της μνήμης μας δεν διακόπτεται από φροντίδες γήινες, και ούτε ταραάζεται ο νους με τ' απροσδόκητα πάθη, αλλά όταν ο φιλόθεος, αποφεύγοντας τα πάντα, αναχωρεί προς τον Θεό» (Επιστολή α').

Εξ άλλου, ο άγιος Ισαάκ γράφει: «χωρίς την αδιάλειπτη προσευχή δεν μπορείς να προσεγγίσεις το Θεό».

Και ότι τούτο το χρέος, της παντοτεινής προσευχής, δεν είναι μόνο για τους Μοναχούς, αλλά και για όλους τους λαϊκούς που ζουν μέσα στον κόσμο, μας το βεβαίωσε και ο Άγγελος Κυρίου, όταν κατέβηκε από τον ουρανό και φανέρωσε τούτο το πράγμα στον όσιο και δίκαιον εκείνον Ιώβ, που είχε αντιρρήσεις και αμφιβολίες γι' αυτό, όπως μπορεί κανείς να το ιδεί στο βίο του αγίου Γρηγορίου Θεσσαλονίκης [του Παλαμά].

Το βεβαιώνει, ακόμη, πιο περίτρανα και ο ιερός Χρυσόστομος, όταν παραγγέλλει σε όλους τους κοσμικούς τεχνίτες, αντί να λένε τραγούδια, άσκοπες κουβέντες και φλυαρίες που δεν ωφελούν, να προσεύχονται εκεί όπου εργάζονται, άλλοτε νοερά και σιωπηλά και άλλοτε ψάλλοντας με το στόμα θείες ωδές και πνευματικά τροπάρια.

Τούτα τα λόγια λέγει και η χαριτωμένη και γλυκόλαλη εκείνη γλώσσα: «Είσαι τεχνίτης που δουλεύει με τα χέρια; ψάλλε την ώρα που κάθεσαι κ' εργάζεσαι· δεν θέλεις ή δεν μπορείς να ψάλλεις με το στόμα; μπορείς να το κάνεις με το νου σου. Μεγάλος σύντροφος ο ψαλμός! Τίποτε το κακό δεν θα σου συμβεί από τούτο, διότι θα αισθάνεσαι σαν να μπορείς να ζης σε μοναστήρι. Διότι δεν είναι τόσο η καταλληλότητα των τόπων που βρισκόμαστε, όσο η ακριβής τήρηση των τρόπων της ζωής μας που θα μας δώσει την ησυχία την οποία χρειαζόμαστε γι' αυτό»

(Περί Ανδριάντων, κα').

Και σ' άλλο σημείο πάλι, μας λέει ο ίδιος: «Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο πρέπει, και όταν σηκωνόμαστε απ' το κρεβάτι μας να υποδεχόμαστε τον ήλιο με προσευχή στο Θεό· κι όταν καθόμαστε στο τραπέζι ή ετοιμαζόμαστε να πλαγιάσουμε, και μάλλον την κάθε ώρα και στιγμή, να προσφέρουμε ικεσία και προσευχή στον Θεό, για να τρέχουμε το δρόμο της ημέρας μας δίχως εμπόδια και δυσκολίες» (Λόγος περί Προσευχής).

Από το βιβλίο του Παντελή Β. Πάσχου, «Το πένθος και το φως της ημέρας», των εκδόσεων Αρμός.